

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Intru mulți ani Prea Fericite Părinte Patriarh

Clerul și credincioșii Bisericii noastre aduc Prea Fericitului Patriarh Iustinian respectuosul lor omagiu și înaltă rugă de mulțumire lui Dumnezeu, care a învrednicit pe Întâistătorul nostru să împlinească șaiszeci de ani de viață și 37 ani de activitate în slujba Bisericii și poporului. Clerul și credincioșii din Arhiepiscopia Sibiuului ca și cei din Mitropolia Ardealului, își împreună omagiul și ruga cu întreaga Biserică Ortodoxă Română, mărturisind bucuria de a avea prilej sărbătorească să-și arate mulțumita și dragostea față de Acel ce din tinerețe a prețuit Biserica transilvană și în tot timpul, pînă astăzi, a sprijinit-o și a încurajat activitatea și realizările ei. Avem dar două motive să luăm parte la sărbătorirea Întâistătorului Bisericii noastre: întâi, pentru cece a reprezentat și reprezintă pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română; în al doilea rînd, pentru cece a fost și este față de Biserica transilvană.

Anii vieții Prea Fericirii Sale sînt ani de îmbelșugate roade, sînt ani binecuvîntați. S-a născut la 22 februarie 1901 în Cernegheștii Vîlcii. Tatăl era țaran din neam de moșneni, care și-a apărat libertatea împotriva boierilor hrăpăreți. Mama se trăgea dintr-o veche familie de preoți, printre care se găsesc vrednici slujitori ai altarului și luptători împotriva asupritorilor poporului. Crescut în evlavie pentru Biserică și dragoste de popor, după ce termină școala primară, tînărul Ion Marina — la dorința mamei sale, urmă seminarul „Sf. Nicolae” din Rîmnicul Vîlcii. Aici se arată priceput nu numai la învățătură, ci și la predică, și împodobit cu virtuți, care vedeau că tînărul seminarist „calcă a popă”. El își dădea seama de frumusețea slujirii preoțești și de răspunderile ei și se pregătea temeinic pentru a o purta cu cinste. În 1923 obține diploma de absolvent al Seminarului și diploma de învățător (depunînd examenul de diplomă la Școala Normală din Rîmnicul Vîlcii). În anul școlar 1923—1924 a funcționat ca învățător la Școala primară din com. Olteanca — Vîlcea. În 1924 e hirotonit preot al parohiei Băbeni — Bistrița, fiind totodată și dascăl (între 1924—1930) la școala primară din Băbeni. Aici s-au pus temelile activității ce o va desfășura în slujba Bisericii și poporului preotul, arhiepiscopul, mitropolitul și patriarhul Bisericii noastre —. Ca preot el este slujitor și liturghisitor evlavios, predicator înflăcărat, îndrumător al credincioși-

lor pe căile mîntuirii. El se dovedește însă în deosebi spirit practic, pentru care cuvîntul Evangheliei nu e numai învățătură mîntuitoare, ci și faptă, iubire în acțiune. Nu-i destul să predici, să sfătuiesti duhovnicește, ci trebuie să dai un ajutor fratelui tău în nevoile sale. De aici a izvorît activitatea culturală, samaritană (de ajutorare a bătrînilor, orfanilor, copiilor săraci) și economică (conducere de Bancă și Cooperativă). De aici înainte va împreuna mereu lucrarea bisericească cu „apostolatul social”.

În același timp, însetat de învățătură mai multă, tînărul preot urmează cursurile Facultății de Teologie din București și în 1929 susține diploma de licență în Teologie.

Remarcat prin activitatea sa bogată și rodnică, este chemat în 1932 de Episcopul Vartolomeu ca director al Seminarului teologic și preot al Catedralei episcopale, mai apoi (1933) preot la biserica „Sf. Gheorghe” din Rîmnicul Vîlcii. Aici se arată bun organizator al seminarului, cu grijă față de elevii săraci, preot distins, remarcat prin predici, conferințe, articole, prin repararea bisericii, zidirea unei case parohiale cu etaj, conducerea de bibliotecă, coruri, asociații preoțești, ș. a. Atunci a luat legătură mai strînsă cu Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, cu Biserica transilvană.

Rămas văduv, prin decesul soției în 1935, preotul Ioan Marina își consacră toate forțele lucrării bisericești și cetățenești, fiind socotit printre preoții de frunte ai Bisericii noastre. Vredniciile lui, cunoscută nu numai în Oltenia, l-au îndrumat pe mitropolitul Moldovei Irineu Mihălcescu să cheme la Iași ca arhiepiscop-vicar pe preotul Marina.

Ales în 1945 arhiepiscop-vicar, P. S. Sa e ales în 1947 — după moartea mitropolitului Irineu — mitropolit al Moldovei. Cei trei ani, petrecuți în Moldova, au fost ani de reorganizare a activității preoților, de reconstrucție a bisericilor, de sprijinire a asistenței sociale pentru vindecarea rănilor războiului și de ajutorare a copiilor orfani și a celor în suferință. Arhiepiscop-vicar și mitropolitul desfășoară o neobosită activitate bisericească și un larg apostolat social chemînd preoțimea să fie alături de popor și de vrerile și munca lui.

Legăturile dintre I. P. S. Justinian și Mitropolitul Nicolae Bălan se adîncesc și Biserica transilvană prețuește spiritul nou,

activ, instaurat în Biserica moldovenească.

După moartea patriarhului Nicodim, este ales la 24 mai 1948 în scaunul patriarhal vlădica Moldovei, I. P. S. Justinian. Alegerea este prezidată de Mitropolitul Nicolae Bălan, care salută în cuvinte calde pe nou alesul patriarh. Același mitropolit săvîrșește înscăunarea și ține cuvîntarea (6 iunie). Cu această ocazie Prea Fericitul Patriarh Justinian proclamă un program vast de activitate. Scopul era de a înnoi lucrarea Bisericii după cerințele vremilor noi: la timpuri noi — duh nou, preoți și credincioși noi și mijloace de lucru noi. Cele spuse atunci s-au împlinit an de an și au prins trup adevărat. În climatul de libertate, garantat de regimul de democrație populară, cu colaborarea preoților și credincioșilor, sub îndrumarea Sf. Sinod, al cărui Întâistător este Prea Fericirea Sa, Biserica noastră s-a reorganizat, s-a unificat, s-a înnoit, aducînd contribuția ei la propășirea poporului și la lupta pentru pace. Astfel pe întreg cuprinsul Bisericii Ortodoxe Romîne activitatea bisericească s-a împlinit cu „apostolatul social”, cu acțiunea de sprijinire a străduințelor poporului pentru o viață mai bună, pentru pace.

Noul Statut și noile Regulamente organizează întreaga lucrare din sînul Bisericii pe temeiul legăturii dintre cler și credincioși. Învățămîntul teologic e organizat în școli de cîntăreți, seminarii (6 pe țară) și Institute Teologice de grad Universitar (București și Sibiu). Astfel se pregătesc cîntăreți și preoți în duhul Ortodoxiei și devotați poporului. Se tipăresc cărți și reviste pentru preoți și credincioși, îndrumătoare în dreapta credință și în dragostea de patrie și pace. Vechile biserici sînt reparate, Prea Fericirea Sa devenind ctitor de biserici în diferite părți ale țării. Trebuințele bisericilor în veșminte preoțești, vase liturgice, cărți de slujbă, lumînări ș. a. sînt îndestulate de Atelierele Patriarhiei și Eparhiilor și de Tipografiile Bisericii. Sînt canonizați sfinții romîni, între care mucenici și mărturisitori transilvăneni, ca mitropolitii Ilie Iorest și Sava Brancovici, ieromonahii Visarion și Sofronie — și țaranul Oprea Miclăuș.

Dar pentru clerul și credincioșii din Transilvania cea mai însemnată faptă este reîntregirea bisericească, împlinită în 3—21 octombrie 1948 și întărită pentru

(continuare în pag. 2)

Intru mulți ani I. P. Fericite Patriarh

(Urmare din pag. 1)

totdeauna în anii aceștia. Încă în cuvîntarea din 6 iunie 1948 Prea Fericirea Sa a chemat pe frații gr. catolici să se întoarcă la Biserica strămoșească, întărind chemarea făcută în mai 1948 pe Cîmpia Libertății (Blaj) de mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului. Ca răspuns la această chemare patriarhicească clerul și credincioșii gr. catolici au rupt legăturile cu Roma papală și s-au îmbrățișat iarăși frățeste cu preoții și credincioșii vechi ortodocși l-a sînul mamei lor duhovnicești: Biserica Ortodoxă Română. De atunci trăim marea bucurie a înfrățirii în Hristos și în legea strămoșească, în poruncile patriei și ale păcii a tuturor preoților și drept credincioșilor creștini din Transilvania și Banat. Celce a avut fericirea să fie printre împlinitorii visului de veacuri a credincioșilor și slujitorilor altarelor, este totodată și Acela care a întărit această unitate bisericească.

Pentru credincioșii români din America a fost hiortonit Prea Sfințitul Andrei Moldovan, călăuzitor al lor întru tradițiile strămoșești și în duhul păcii și al dragostei de poporul român.

Cu celelalte culte din țara noastră se întretin legături de bună înțelegere și de conlucrare în lupta pentru pace și munca pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Română.

S-au lărgit legăturile frățeste cu celelalte Biserici ortodoxe, în deosebi cu Biserica Ortodoxă Rusă. — Astfel s-a stabilit unitatea între Bisericile Ortodoxe atât în cele bisericesti cât și în cele sociale, în acțiunea pentru pacea a toată lumea. Confăturile panortodoxe, vizitele dintre Intîistătătorii Bisericilor și alți ierarhi ai lor, schimbul de delegații, de profesori teologi și studenți teologi, de cărți și publicații, etc. au întărit aceste legături și au ridicat prestigiul Bisericii noastre.

S-au stabilit contacte cu reprezentanți ai Bisericilor protestante și cu ierarhi și clerici catolici, mai ales în lupta pentru pace și în cadrele mișcării creștine pentru pace.

Sprîjinind munca poporului nostru și lupta lui pentru pace, ierarhi și slujitori ai Bisericii au luat parte la Congrese ale mișcării mondiale pentru pace și Biserica noastră prin graiul Prea Fericitului Patriarh Justinian și al Sf. Sinod, al clerului și credincioșilor, s-a pronunțat pentru dezarmare generală și totală, pentru coexistență pașnică, pentru lichidarea colonialismului, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, etc.

... Am luat din holda bogată a unei vieți închinată Bisericii și credincioșilor numai câteva spice de ici și de colo, ca să ne dăm seama despre multilateralitatea activității Prea Fericitului Patriarh Justinian. Fiu al poporului, învățător, preot al parohiilor vîlcene, director de seminar și de tipografie eparhială, conducător de cămine culturale, coruri, cooperative, bănci populare, comitete de asistență socială, luptător pentru dreptatea populară și pentru pace, vlădică și patriarh reorganizator al vieții bisericesti pe făgașele canoanelor și tradițiilor ortodoxe și ale atașamentului față de patrie și popor, Prea Fericitul Patriarh Justinian este chipul preotului și ierarhului, care — sprîjinit pe adevărata credință — trăiește în prezent alături de popor și împreună cu el privește spre viitor — viitorul de aur despre care scrie poetul

Declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale

Au trecut peste 15 ani de cînd popoarele lumii au înscris în Charta Organizației Națiunilor Unite drepturile fundamentale ale omului, valoarea și demnitatea ființei omenesti, egalitatea în drepturi a națiunilor mari și mici, lupta pentru progresul social, pentru libertate și condiții bune de trai, pentru toți oamenii, fără deosebire de rasă, sex, religie și limbă, etc.

Memorabilă va rămîne în istoria omenirii cea de-a XV-a sesiune a Adunării G.O.N.U. din 20 sept. — 20 dec. 1960, cînd din inițiativa Uniunii Sovietice s-a discutat în Adunarea Generală O.N.U. problema lichidării definitive și complete a sistemului colonial și a eliberării țărilor și popoarelor coloniale. După discuțiile largi, în care toate țările — cu excepția coloniștilor — au susținut punctul de vedere al Uniunii Sovietice și al țărilor socialiste și au arătat relele colonialismului, în 14 dec. 1960 s-a pus la vot proiectul de declarație al țărilor și popoarelor coloniale, care a fost votat de 90 de țări, și care cuprinde principiile de bază ale proiectului sovietic. Numai un mic grup de 9 țări colonialiste, sau sprijinitoare ale acestui sistem, s-au abținut de la vot. Acestea sînt: Australia, Anglia, Belgia, Franța, Portugalia, Republica Dominicană, Spania, S.U.A. și Uniunea Sud-Africană.

Motivîndu-și votul, delegatul U.R.S.S., V. A. Zorin, a declarat cu acest prilej, între altele că „Declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale adoptată de Adunarea Generală constituie o mare victorie a frontului unit al forțelor anticoloniale... Intreaga lume vede în prezent cine este de fapt pentru lichidarea rușinosului sistem colonial și cine se împotrivesc acestei lichidări”.

În cursul dezbaterilor delegatul ceylonez, A. B. Perera, a spus că „adoptarea declarației cu privire la acordarea independenței țărilor coloniale ar constitui un punct de cotitură în istoria omenirii. Trebuie să fim cu toții recunoscători Uniunii Sovietice și președintelui Consiliului de Miniștri, Hrușcirov, pentru eforturile depuse în vederea includerii pe ordinea de zi a O.N.U. a problemei abolirii colonialismului și pentru lupta neobosită în vederea rezolvării acestei probleme”.

„Popoarele coloniale — a spus reprezentantul statului Togo — nu mai vor să suporte lanțurile robiei. Ele nu vor să mai fie jefuite, nu vor lagăre de concentrare, foame, ignoranță, ele tind spre libertate. Forța acestei tendințe este atât de mare, încît ea va învinge în ciuda oricăror măsuri de represiune”. La fel a grăit reprezentantul statului Mali, care a zis: „Colonialismul înseamnă piraterie, aventurism, comerț, în stil mare cu bogății străine. Reprezentanții țărilor colonialiste să

Bolintineanu și pe care îl făuresc oamenii muncii zi de zi.

Clerul și credincioșii Bisericii transilvane aducînd omagiul lor Prea Fericitului Patriarh Justinian, roagă pe Părintele luminilor să-L țină pe Prea Fericirea Sa mulți ani cu pace și sănătate și să-I binecuvînteze ostenele, ca să aducă roade noi și îmbelșugate spre preamărirea Bisericii noastre, spre înflorirea patriei și biruința păcii în lume.

Intru mulți ani Prea Fericite Părinte Justinian!

Telegraful Romîn

nu încerce să apară aici ca mielusei — colonialismul este lup în piele de oaie”. Cu acest prilej, alți oratori au arătat cele ce se fac în Congo și Algeria, fapte neomenesti care revoltă conștiința curată a omului cinstit.

Cît privește țările lagărului socialist, ele s-au pronunțat pentru o eliberare urgentă a popoarelor coloniale prin desființarea totală a colonialismului care e o rușine pe obrazul omenirii.

Iată acum cîteva idei și principii călăuzitoare care motivează Declarația cu privire la lichidarea colonialismului, — care și-a trăit traiul, căruia i-a sunat ceasul morții, — adoptată la 14 dec. 1960 cu majoritate absolută de voturi în Adunarea Generală O.N.U.

„Popoarele din lumea întreagă, spune Declarația, doresc în mod fierbinte, să se pună capăt colonialismului sub toate manifestările sale”, pentru că existența lui împiedică dezvoltarea colaborării economice pe plan internațional, „frînează dezvoltarea socială, culturală și economică, a popoarelor dependente și subminează idealul O.N.U. care constă în pacea generală”.

„Popoarele au dreptul să dispună liber, în propriul lor interes, de bogățiile și resursele lor naturale, să încheie acorduri economice internaționale pe baza principiului de avantaj reciproc. Colonialismul înjosește popoarele, el face discriminări incompatibile cu demnitatea lor, pentru că toate popoarele au dreptul inalienabil la libertate deplină, la exercitarea suveranității lor și la integritatea teritoriilor lor naționale”. Pe baza acestor principii Adunarea Generală O.N.U. declară:

1. „Subordonarea popoarelor jugului și dominației streine și exploatarea lor reprezintă o negare a drepturilor fundamentale ale omului”, sînt contrare Chartei O.N.U., împiedică colaborarea între popoare și domnia păcii în lume.

2. Toate popoarele au dreptul la **autodeterminare**, să-și stabilească statutul politic și dezvoltarea economică, socială și culturală care le place.

3. Acordarea independenței nu trebuie întîrziată, sub motivul că anumite popoare n-au încă pregătire politică, economică și socială necesară, că sînt înapoiate culturalicește.

4. „Să înceteze orice acțiuni armate sau măsuri represive cu orice caracter” contra popoarelor dependente, și să li se dea posibilitatea să-și exercite „dreptul la independență deplină în condiții de pace și libertate și să se respecte integritatea teritoriilor lor naționale”.

5. În teritoriile care azi sînt tutelate și în cele care nu au independență să se ia imediate măsuri „pentru transmiterea întregii puteri popoarelor acestor teritorii, corespunzător cu voința și dorința lor liber exprimată de ele, fără condiții și indiferent de rasă, religie sau culoarea pielii”.

6. Orice împotrivire la unitatea națională și integritatea teritorială a unei țări contrazice Chartei O.N.U.

7. Toate statele sînt obligate să respecte strict aceste prevederi ale Chartei O.N.U., cuprinse în prezenta Declarație care afirmă drepturile universale ale omului, pe bază de egalitate, neamestec în treburile interne ale altor state, pe baza respectării drepturilor suverane ale tuturor popoare-

Primirea legii

— Decalogul —

„In luna a treia de la ieșirea fiilor lui Israil din pământul Egiptului, chiar în ziua de lună plină, au ajuns în pustia Sinai... și au tăbărit acolo, în fața muntelui. Apoi s-a suit Moise în munte, la Dumnezeu și Dumnezeu i-a zis:

„Grăiește fiilor lui Israil așa: De veți asculta glasul meu și de veți păzi legământul meu, îmi veți fi împărăție preotească și neam sfânt“. (Eșirea 19, 1—6).

Moise a coborât din muntele Sinai și a spus fiilor lui Israil cele grăite lui de Dumnezeu. Iar ei au răspuns:

„Toate câte a zis Domnul vom face și vom fi ascultători“ (Eșirea 19,8).

Și a dus Moise cuvintele lor înaintea lui Dumnezeu, iar El i-a zis:

„Iată, voi veni la tine în stilp pe nor des, ca să audă poporul, că eu grăiesc cu tine, și să te creadă pururea... Pogoară-te de grăiește poporului, să se țină curat astăzi și mâine și să-și spele hainele, ca să fie gata pentru poimîne, căci poimîne se va pogori Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: păziți-vă de a vă sui în munte și de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mîna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeța cu săgeata; nu va rămîne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor depărta tunetele și trîmbițele și norul de pe munte, se vor putea sui în munte“. (Eșirea 19,9—13).

Dacă a coborât din munte, Moise a spus fiilor lui Israil toate cele auzite și i-a pregătit pentru ziua cea mare. Iar a treia zi, cînd s-a făcut ziua, erau tunete și fulgere și nor despre muntele Sinai, și sunet de trîmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără.

Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întîmpinarea lui Dumnezeu și au stat la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că se pogorise Dumnezeu pe dînsul în foc; și se ridica de pe dînsul fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic. De asemenea și sunetul trîmbiței se auzea din ce în ce mai tare; și Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas. (Eșirea 19, 16—19).

lor și ale integrității teritoriale a statelor (Scînteia nr. 5018 p. 4).

Este clar că pentru popoarele din colonii începe o istorie nouă, de libertate, măreție și lumină.

Aceasta este o mare și importantă victorie a frontului forțelor anticolonialiste, în fruntea cărora este marea Uniune Sovietică.

Declarația aceasta, una din cele mai de seamă din istoria contemporană, va exercita o puternică influență în rîndul popoarelor care luptă pentru eliberarea din jugul colonial. Ea grăbește sfîrșitul colonialismului, întărește frontul păcii, al bune înțelegeri și înfrățirii dintre oameni, state și popoare, asigură progresul social uman multilateral.

Poporul român și-a spus cuvîntul prin cuvîntarea d. Gh. Gheorghiu-Dej, prin votul dat pentru lichidarea imediată și totală a colonialismului, prin sprijinirea luptei popoarelor coloniale pentru libertate, prin mitinguri de solidaritate cu aceste popoare și de condamnare a colonialiștilor.

Biserica noastră este alături de popor, alături de lupta popoarelor pentru desființarea robiei colonialiste. Este voia lui Dumnezeu și voia popoarelor lumii ca robia colonialistă să piară de pe fața pămîntului.

S. Radu

Și a zis Dumnezeu către Moise:

1. Eu sînt Domnul, Dumnezeuul tău, să nu ai alți Dumnezei afară de mine.

2. Să nu-ți faci chip cioplit și niciun fel de asemănare a nici unui lucru ca să te închini lui.

3. Să nu iei numele Domnului, Dumnezeului tău în deșert.

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pămînt.

6. Să nu ucizi!

7. Să nu fii desfrînat!

8. Să nu furi!

9. Să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău!

10. Să nu poțtești nimic din ce este al aproapelui tău. (Eșirea 20, 2—17).

Intreg poporul Israil s-a cutremurat auzind acesteia, și a zis către Moise:

„Grăiește tu cu noi și noi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim“.

„Cutezați — le-a grăit Moise —, că Dumnezeu a venit la voi, să vă cerceteze pentru ca frica lui să fie în voi, ca să nu greșiți“ (Eșirea 20, 19—20).

Apoi poporul s-a depărtat de munte, iar Moise s-a suit în munte și a rămas acolo patruzeci de zile și patruzeci de nopți, grăind cu Dumnezeu. Și cînd s-a isprăvit grăirea, Dumnezeu i-a dat lui Moise două table de piatră, pe care Domnul însuși scrisese cu degetul Lui, cele zece porunci.

Dar poporul Israil era nerăbdător să-l revadă pe Moise și să afle ce i-a spus lui Dumnezeu. Și văzînd că întîrzie să coboare, s-a adunat la Aaron... și i-a zis:

„Scoală și ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din pămîntul Egiptului, nu știm ce s-a întîmplat“.

Iar Aaron le-a zis:

„Scoate-ți cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voștri și ale fetelor voastre și-i aduceți la mine“.

Atunci poporul a scos cerceii cei de aur din urechile alor săi și i-a adus la Aaron. Luîndu-i din mîinile lor, i-a turnat în tipar și a făcut din ei un vițel turnat și l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis:

„Iată, Israile, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!“ (Eșirea 32, 1—4).

Israelii au adus jertfe și au jucat înaintea vițelului de aur.

Atunci a zis Domnul către Moise:

„Grăbește de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a răzvrătit“ (Eșirea 32, 7).

Astfel, Moise s-a pogorît din munte, cu cele două table ale legii în mîna, scrise pe amîndouă părțile lor, (Eșirea 32, 15). „Iar după ce s-a apropiat de tabără, a văzut vițelul și jocurile și aprinzîndu-se de mînie, a aruncat din mîinile sale cele două table și le-a sfărîmat sub munte. Apoi luînd vițelul, pe care-l făcuseră ei, l-a ars în foc, l-a făcut pulbere și presărîndu-l în apă, a dat-o să o bea fiii lui Israil“. (Eșirea 32, 19-20). După aceea l-a muștrat aspru pe Aaron și nu cu mai puțină asprime i-a muștrat și pe fiii lui Israil.

Iar a doua zi s-a întors Moise la Dumnezeu și i-a zis:

„O Doamne, poporul acesta a săvîrșit păcat mare, făcîndu-și dumnezeu de aur. Rogu-mă acum de vrei să le ierți păcatul acesta, iartă-i, iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea ta, în care m-ai scris!“

Zis-a Domnul către Moise:

„Pe acela, care a greșit înaintea mea, îl voi șterge din cartea mea. Iar acum mergi și du poporul acesta la locul unde ți-am zis. Iată ingerul meu va merge înaintea ta și în ziua cercetării mele voi pedepsi păcatul lor“ (Eșirea 32, 31-34).

Astfel, Dumnezeu a iertat deocamdată greșala

lui Israil, i-a dat lui Moise alte două table ale legii, pe care acesta le-a adus și le-a dat fiilor lui Israil.

Dumnezeu a stat față către față cu Moise și i-a dat cele zece porunci dumnezești (decalogul). La venirea Sa în lume, Mîntuitorul Iisus Hristos a grăit adesea despre aceste zece porunci și, ca să arate însemnătatea lor, a zis: „Să nu credeți că am venit să stric legea sau prorocii; n-am venit să stric, ci să plinesc“. (Matei 5, 17).

Intr-adevăr, Mîntuitorul Hristos a plinit Legea Veche prin porunca iubirii de Dumnezeu și de oameni, prin legea iertării și a dreptății.

D. CĂLUGĂR

BELȘAȚAR

Daniil 5, 1—35

Palatul își înfinge luminile-n văzduh
Roește veselie și vorbele de duh.

Răsună Babilonul de harfe și chinvale,
Și vinul curge gîrlă din vase în pocale.
Petrece împăratul, și soarbe din pocal,
In sute de ovații și-n clinchet de cristal.
Un semn și o poruncă: în față îi apare,
Potirele de aur și sfintele odoare,
Din templul lui Iehova răpite prin omor,
De tatăl său, temutul, Nabucodonosor.
I-atîrnă grea mantia cu zeci de diamante
Orbit de veselie, de vin și de amănte,
De dregători o mie ce-i laudă domnia,
Din cupă soarbe vinul spumos și nebunia
Apoi aruncă cupa cu scîrbă la picioare.

Din zecile de vase, din sfintele odoare,
Potirul sfînt alege și fără un cuvînt,
Din vin o jumătate aruncă la pămînt
Și soarbe lacoș restul; sub talpă îl strivește
Cu mîinile în aier și barba-n vînt grăește:
„Iehova! ia aminte și cată a înțelege,
Că te nesocotește și te înfruntă-un rege
Ca semn că nu îmi pasă de tine-uite, sar
Pe sfintele-ți odoare, Iehova-s Belșatar!“

Deodată... spre perete o mîna-și face loc
Și... Mane, tekel, fares, cu slove ca de foc,
Inscrite (Stau curtenii trăzniți parcă de cer)
Și mîna se retrage, dar slovele nu pier.
Clipitele par săbii ce-n creștet prind să pice
Și tremură Belșatar și tremură și zice:
„In spaimă mi se stinge întreaga mea ființă
Să-mi vină vrăjitorii și oameni de credință
Prezicători de stele, nu unul ci o sută
Să-mi afle fericirea și liniștea pierdută.
Grăbiți-vă! să vină, acela care știe,
Să talmăcească slova îi dau dregătorie,
Podoabe, lanț de aur, onor, averi și faimă“
Și era alb ca varul și tremura de spaimă.

Sosesc în mare grabă în haine strălucite
Prezicători în stele cu horoscop și scripte
Descîntători ai curții cu ochii firoși.
Șamani urîți ca moartea și preoți mincinoși,
Inmărmuriți de spaimă, privesc ce scrise cerul,
Și tac ca-n fața morții, nepricepînd misterul.
De groază, împăratul uitatu-și-a de el.
Un serv grăi: „stăpîne!, să vină Daniel,
Bărbat evreu cum altul nu afli pe pămînt
Căci are har și duhul lui Iehova cel sfînt.
El, numai el e-nstare a-ți talmăci secretul“

În ușă, deodată a apărut profetul
Și muștrător privește și zice cu amar:
„E împlinită vremea de-acuma Belșatar
În desfrînări trăit-ai, în lux și făr-de lege
Domnia ta apusă-i, orice ai face rege...!
Ai fost tiran în viață și jug pentru popor
Te-a cîntărit Iehova și te-a găsit ușor
Ți-e împărțit regatul. Domnia ți-a apus.
Aceasta-i talmăcirea cuvintelor de sus.
Iar lacrimi de căință zadarnic o să verși“.
In zori, tiranul rege, a fost ucis de perși.

Idomir V. Lucian

Dezbinare și înfrățire

După ce Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din morți, după ce i s-a dat toată puterea în cer și pe pământ (Mt. 28, 19), după ce-i învățase pe Apostoli trei ani și jumătate, Mîntuitorul îi trimite pe cei 11 apostoli, (Iuda nu mai era) spunîndu-le: „Mergînd învățați toate neamurile...” poruncindu-le în același timp „să propovăduiască în numele lui pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile începînd de la Ierusalim” și de aci „în toată Iudeia și în Samaria și pînă la marginea pămîntului”, ca martori ai vieții și învățaturii Sale.

Și Apostolii, începînd cu Dumineca coborîrii Duhului Sfînt, au pornit să împlinească această poruncă. Ei (cei 11 plus Matia și Sf. Ap. Pavel) propovăduiau în Ierusalim, Iudeia, Samaria, Antiohia, Corint, Efes, la filipeni, la coloseni, ba, ajung în areopagul din Atena, în Roma, în Spania, iar Apostolul Andrei ajunge pînă prin părțile noastre, unde găsește pe strămoșii noștri cărora le aduce sămînța evangheliei.

După ce Sf. Apostoli adorm întru Domnul, urmașii lor, ucenici, episcopi, preoți, despre care se spune că erau așezați prin punere de mîini în fiecare cetate (Fapte 14,23), au început să propovăduiască și mai departe, ajungînd, după cuvîntul Sf. Scripturi „pînă spre marginea pămîntului”. Așa că dacă în zilele Domnului nostru Iisus Hristos, lumea era păgînă, mai tîrziu datorită evangheliei Sale, predicată de Sf. Apostoli și urmașii lor, începe să devină creștină.

Dar a fost oare ușor ca lumea să devină creștină? Să faci din cei care credeau în idoli, creștini care să creadă în Dumnezeu adevărat? Se-nțelege că, nu! Pentru ca lumea să devină creștină, pentru ca lumea să se mîntuiască a trebuit să sufere mai întîi Hristos, Fiul lui Dumnezeu moarte pe cruce. Apoi pentru Evanghelia Lui i s-a tăiat capul Sf. Ap. Iacob, a fost omorît cu pietre Sf. Ștefan, a fost răstignit Apostolul Petru, răstignit Apostolul Andrei, jupuit de piele Apostolul Vartolomeu, chinuit Apostolul Ioan, etc. Au fost omorîți pentru credință urmașii apostolilor: Sf. Policarp de Smirna, Sf. Elefterie, Sf. Iustin Martirul și Filozoful, mai tîrziu Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru și toți sfinții înscrîși în calendar ca mucenici. Alții au fost schingiuiți, cum a fost cazul lui Pafnutie, cărui i s-au scos amîndoi ochii, sau Paul de Neocezareia, cărui i s-au tăiat amîndouă mîinile și așa iau parte la sinodul din Niceia. Și în țara noastră Sf. Sava Gotul, Nichita de Remesiana, mucenica Gaatha și Vellas, au suferit moarte de martiri, pentru propovăduirea evangheliei prin aceste părți. Pentru răspîndirea credinței deci, Sf. Apostoli și urmașii lor au suferit, dar Evanghelia s-a întins și nu numai atît, dar credința era aceeași peste tot, creștinii erau una, așa cum se rugase Mîntuitorul „că toți cîți vor crede în Mine să fie una” (In. 17, 20).

Oare Biserica întemeiată de Hristos, numai din partea celor care credeau în idoli, a avut de suferit? Nu! În timp ce această Biserică lupta pentru întinderea evangheliei din Ierusalim pînă spre marginea pămîntului, din însăși sînul ei s-au ridicat creștini care au luptat contra învățurii și rînduiriilor ei.

Biserica lui Hristos mergea începînd din Ierusalim, Iudeia, Samaria, pînă spre marginea pămîntului să încreștineze „neamurile”, așa cum primise poruncă, iar unde încreștinase să întărească credința, iar din spre marginea pămîntului spre Ierusalim, în sens contrar poruncii lui Hristos, veneau alții, cu nume de creștini, dar ruși de Biserică, fără nici o poruncă, fără nici o trimitere, prin chiar locurile pe unde erau comunități creștine, cu pretenția că aduc adevărata credință. Cum s-ar spune, au venit de-a-gata. Creștinilor botezați și crescuți de Biserica noastră în duhul dreptei credințe, le-au dat alte nume și i-au rupt din Turmă. Astfel după ce Biserica

Păcatul beției

Unul dintre relele morale și sociale pe care le săvîrșesc unii oameni este și păcatul beției. Sub beție înțelegem folosirea voită a băuturilor îmbătătoare pînă la întunecarea minții, fără nici o trebuință ci numai din plăcere. Cuvîntul Sf. Scripturi este limpede în această privință, cînd zice: „Nu privi la vin, cum este el de roș, cum scînteiază în cupă, cum alunecă pe gît, căci la urmă ca un șarpe mușcă și ca o viperă improașcă venin” (Proverbe, 23, 31—32).

Romanii și grecii cei vechi socoteau patima aceasta ca ceva foarte rușinos și degradant pentru orișice om. Vechii spartani, care duceau o viață foarte regulată și cumpătată, pentru a face pe cei tineri să înțeleagă cît de josnic este acest viciu, într-o anumită zi a anului aduceau în piața publică un om amețit de beatură. Tinerii care priveau pe acest om în starea aceea atît de înjositoare, plini de uimire strigau: „Cerule, de unde poate veni un asemenea monstru? Are chip de om dar e mai puțin cuminte decît un animal”. Oricum am considera acest păcat, el este dezonorant chiar și pentru păgînii care înlăturau pe bețivi de la orice diregătorie.

Cu adevărat, tristă, ba chiar foarte tristă, este starea bețivului, căci pe el îl disprețuiesc toți oamenii, chiar și cei din casa lui: femeia și copiii. Bețivul n-are cinste nicăiri și nici nume bun

sute de ani propovăduise prin aceste locuri, după ce dăduse atîția și atîția martiri, acești „creștini” au început dezbinarea. Pînă acum Biserica lui Hristos înflorea în credință și credincioșii erau uniți prin dragoste. Trăiau în pace între ei, în acea pace pe care le-o lăsase Domnul nostru și din care zisii „creștini” nici urmă nu mai lăsau. Căci pacea între creștini era înlocuită cu războiul, care de multe ori nu a fost numai cu vorbe, ci chiar și cu armele.

Biserica noastră a continuat învățătura Mîntuitorului așa cum a fost propovăduită de Sf. Apostoli, transmițînd-o neschimbată tuturor credincioșilor, fără să se lase înabușită de ereziile, care fără nici o poruncă veneau din alte părți, să schimbe această învățatură.

Din această Sfîntă Biserică, întemeiată de Hristos Domnul, propovăduită de Sf. Apostoli, care Biserica nu a schimbat nimic, ci a păstrat învățătura lui Hristos așa cum a dat-o El prin Sf. Apostoli, facem parte noi astăzi. În ea ne-am născut a doua oară din apă și din Duh prin Sfîntul Botez, în ea am crescut în credință prin întărirea cu pecetea Sf. Duh, în ea ne-am hrănit cu trupul și sîngele Domnului, pocăindu-ne de păcatele ce le-am făcut. Ea ne-a învățat să avem credință, dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru, ea ne-a învățat că unirea, pacea, aduce dragoste între oameni, iar dezbinarea aduce vrajbă.

Dar dacă aceasta a fost situația în trecut, cînd stăpînirea a favorizat dezbinarea pentru ca poporul să poată fi slăbit și asuprit, astăzi cînd fiecare om este dator să muncească pentru binele obștesc și să lupte pentru pace, cînd poporul este unit în muncă și luptă, a trecut vremea dezbinărilor și a venit vremea înfrățirii și păcii. De aceea vedem că s-a putut înfăptui reîntregirea bisericească, frații despărțiți întîlnindu-se iar la sînul Bisericii — mame. De asemenea vedem că slujitori și credincioși de diferite culte sprijinesc lupta poporului pentru pace. Prozelitismul — adică ruperea credincioșilor de la alte culte — nu este îngăduit. În felul acesta fiecare credincios merge la biserica lui și trăiește în pace cu credincioșii altor culte. Această pace și înfrățire nădăjduim că va întări unitatea în așa fel încît să ajungem toți una să gîndim, una să propovăduim, una să lucrăm spre slava lui Hristos, Mîntuitorul nostru, spre binele poporului și întărirea păcii în lume. Pr. Ioan Graure

între oameni, decît poate printre cei pătimiși ca și el.

Beția strică onoarea și demnitatea noastră. Nu sînt rare cazurile cînd cineva mai înainte era om cu nume bun în sat, om de cinste și de omenie, om harnic care își îndeplinea cu cinste toate obligațiile, după ce s-a lăsat prins de patima beției este ocolit de toți oamenii, nu mai are nimenea încredere în el, cuvîntul lui nu mai este cuvînt deoarece caută să înșele pe toată lumea, casa lui se ruinează, femeia și copiii plîng și toată agoniseala lui se pierde. Se împlinește cu aceștia cuvîntul Scripturii care zice: „Am trecut prin ogorul unui leneș și pe la via unui nebun, și iată spîinii creșteau pretutindeni, mărăcinii acopereau pămîntul, iar zidul de piatră se prăbușise” (Prov. 24, 30,31).

Beția strică și sănătatea. Toți doctorii sînt de părere că folosirea peste măsură a băuturilor strică sănătatea, căci după cum pămîntul care stă mult timp sub apă își pierde căldura și puterea sa de rodire, tot așa și corpul omenesc își pierde țaria și sănătatea prin folosirea fără măsură a băuturilor. Bețivul este asemenea cu un sinucigaș și nu se deosebește de acesta numai prin aceea că sinucigașul își pune capăt vieții deodată cîta vreme viața bețivului se stinge încetul cu încetul. Bețivul nu-și strică numai sănătatea lui proprie ci strică și sănătatea familiei sale, căci copiii moștenesc de la părinți această patimă precum și toate boalele care provin din ea. Cîți copii nu poartă în trupurile lor urmele păcatului beției moștenite de la părinții lor, mai ales de la tatăl lor.

Sf. Ioan Gură de Aur zice că: „Necumpătul în mîncare și beatură e mama tuturor fărădelegilor, dușman al virtuții. Unde e beție acolo e locul care cresc sufletele păcătoase”. Sf. Ioan Scărarul numește beția „aceea prin care se vînd sufletele, se ruinează căsătoriile, se distruge sănătatea, încep certurile și neînțelegerile și se săvîrșesc adeseori omoruri și mari fărădelegi”.

Oamenii pe care a pus stăpînire beția sînt oameni pierduți pentru societatea în care trăiesc și nenorocirile care vin peste ei din cauza necumpătului la mîncare și mai ales la băutură, se abat adeseori și peste cei nevinovați și cumpătați. Bețivii nu mai pot munci și nu-și mai pot îndeplini cu cinste obligațiile pe care le au. Sf. Scriptură ne dă nenumărate exemple. Belșatar, împăratul caldeilor, la un ospăț mare la care a băut mult vin din paharele de aur și argint pe care le luase tatăl său din Ierusalim, a văzut degetele unei mîini de om care au scris pe vărutură peretelui împărătesc osînda lui (Daniil, 5). Lui Olofern, marelui general al armatelor asiriene, numai cînd a băut „atîta vin cît nu băuse niciodată în vreo zi de la nașterea lui” și cînd „biruit de vin stătea trîntit pe patul său”, după cuvîntul Scripturii, i s-a tăiat capul de către frumoasa Iudita (Iudit, 13) și asirienii care îl cinsteau pe Olofern ca pe cel mai vestit dintre generali și aveau nădejde în el, au fost biruiți de fiii lui Israil.

Beția duce la săvîrșirea multor fărădelegi, duce la neînțelegeri, la dușmănie, ceartă, bătăi, înjurături și la tot felul de fapte josnice.

Pe lîngă toate acestea beția strică și sufletului nostru pentru că întunecă mintea și ne slăbește voința. Cînd cineva a ajuns în patima beției foarte greu se mai poate scăpa de ea. Sf. Apostol Pavel înșirînd păcatele pentru care se vor osîndi multe suflete, numără și beția, cînd zice: „...nici bețivii împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni” (I. Cor. 6. 10). Totuși cu darul lui Dumnezeu, prin voința proprie și sîntul semenilor se poate scăpa și din robia aceasta a beției.

Cunoscînd răutatea acestui păcat să fugim de beție spre a putea fi de folos familiei noastre și societății în care trăim. Floarea cea frumoasă și parfumată a virtuților creștinești nu înflorește decît în sufletele cumpătate, după cuvîntul Fericitului Ieronim, care zice: „De voiești să-ți păstrezi curățenia și pacea inimii, fugi de băutură ca de otravă.” Al. Moisiu